

Διάδημα

Το «Ρόπτρον» και το «Ήράκλειον Άμμα» των Αιγών. Νέα «Ασφαλιστήρια Γνώσεων» χωρίς ασφάλιστρα και δίδακτρα!

Ανάκτορα

Γράφει και σχολιάζει ο Μελάς Γιαννιώτης

Ασφαλώς δεν θα σας είναι γνωστές οι αρχαιοελληνικότερες λέξεις αυτές και πολύ περισσότερο οι καταλυτικές έννοιές τους για την ζωή και την κοινωνία των ανθρώπων, που δεν είναι αυτή όπως την δείχνουν και την παρουσιάζουν όσοι διεθνώς και ιδιαίτερα εδώ, στην σημερινή Ελλάδα, «αρμέγουν την αγελάδα».

Αντίθετα, θα πρέπει να σας είναι γνωστές, αν έχετε επισκεφθεί πρόσφατα τις Αιγές που φωτίζουν και διδάσκουν τα όλως ανατρεπτικά αδιδάκτα και τα κρυμμένα για μία άλλη αληθινή αρχαία Ελλάδα, που είναι η Μακεδονική Ελλάδα.

Για την «διά βίου μάθηση» επισκέφθηκα το Σάββατο 27 Ιανουαρίου 2024 τις Αιγές, όπου αισθάνθηκα ότι έκανα το καλύτερο και χρησιμότερο «Ασφαλιστήριο Γνώσεων», διεθνούς και σπάνιας αξίας του, ως προερχόμενο από Διδαχές του Πνεύματος των Πιερίδων Μουσών, που ήδη επέστρεψε στον τόπο του και είναι κατανοητό και εύληπτο δια των τώρα «ομιλούντων» Μακεδονικών Εκθεμάτων του.

Είναι εύκολο να το αποκτήσετε και εσείς ισοβίως και μάλιστα εντελώς δωρεάν!

Τα «δίδακτρα» και τα «ασφάλιστρα», αν και όσο εσείς θα τα εκτιμήσετε κατά την απόλυτη κρίση σας, μπορείτε να τα διαθέσετε για δικές σας ασφαλίσεις, και πρώτα της κατοικίας σας και του εαυτού σας, σε Ελληνο-Μακεδονικές όμως Ασφαλιστικές, για να μείνουν εδώ και επιτοπίως, όπως ορίζει και επιβάλλει η εμπορικώς εξαφανισμένη αρχαιοελληνική σοφία «**ἄμα δόσει τε καὶ λήψει**», δηλαδή «η δόση και η λήψη πηγαίνουν μαζί και ισόποσα», που είναι και η ουσία του ευπρεπούς «**πρέπει**» του Αριστοτέλη στο έργο του «**Ηθικά Νικομάχεια**».

Οι φωτισμοί, λοιπόν, ήρθαν στην πορεία από τον πολύ καλό ξεναγό που είχα μαζί μου από την Θεσσαλονίκη -γέννημα-θρέμμα όμως της περιοχής των Πιερίων- και παλιό συνάδελφό μου Τραπεζικό.

Ο Κώστας (όπως είναι το όνομά του), όταν μας οδήγησε και μας ξεναγούσε στους υπόγειους βασιλικούς τάφους, επίμονα αναφερόταν και μας έδειχνε το «Ρόπτρον» της περίτεχνης εξωτερικής μαρμάρινης θύρας τους, όπως και τα «κλειδιά» τους.

Κάποια στιγμή και έξω από τον δεύτερο βασιλικό υπόγειο τάφο, όπου συζητούσαμε για το «Ρόπτρον» στην κεντρική μαρμάρινη θύρα του, αυτόματα λειτούργησε ο Νους και, διακόπτοντάς τον, τον ρώτησα αυθόρμητα:

«**Με αυτό ροποτούσαν και οι αρχαίοι πρόγονοί μας**;»

Χαμογελάει ηχηρά η διμελής συνοδεία μου, που γνωρίζει την έννοια της λέξεως «ροποτώ=κάνω θόρυβο-χτυπώ», αλλά περισσότερο χαμογελάει ευχάριστα και έκδηλα έκπληκτος ο ξεναγός μας με δήλωσή του ότι «**τώρα μπορούμε να συνεννοηθούμε στην ίδια γλώσσα των αρχαιοελλήνων Μακεδόνων**».

...η συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Και μας δείχνει αμέσως μία καταφανέστατη οπή (τρύπα) στο κέντρο της μαρμάρινης θύρας του τάφου, όπου ήταν προσαρμοσμένο το «Ρόπτρον» που **«ροποτούσε»** με ανεβοκατέβασμα τού σταθερά προσαρμοσμένου μοχλού του, όπως αυτά τα «Ρόπτρα» διασώζονται ακόμη έξω από πολλές πόρτες παλαιών κατοικιών και με το χτύπημά τους ειδοποιούνται οι μέσα ένοικοι.

Ήταν, λοιπόν, τα «ηλεκτρικά κουδούνια» της τότε εποχής, αλλά προσοχή: Για νεκρούς σε υπόγεια «παλάτια» προστατευμένα από έξω με τόνους και όγκους συσσωρευμένων χωμάτων (τούμπες) και, συνεπώς, στον «Κάτω Κόσμο» των Μάκαρων και στα Ηλύσια Πεδία του Άδη, κατά τις τότε αντιλήψεις, και στους τώρα «Παράδεισους», όπως βεβαιώνει ένα παμπάλαιο χορευτικό τραγούδι (συρτό) της Βλάστης Δυτικής -και ορθά- Άνω Μακεδονίας, που λέγει: *«Στον Άδη θα κατέβω και στον Παράδεισο. Τον Χάρο να ανταμύσω, δυο λόγια να του πω. Χάρε για χάρισέ μου σαΐτες κοφτερές, να πάω να σαϊτέψω δυο τρεις μελαχρινές»!*

Εκεί όπου δεν είχαν θέση και σχέση οι ζωντανοί και εκεί όπου ήταν το βασίλειο του Πλούτωνα και της υπ' αυτού αρπαγμένης πανέμορφης κόρης Περσεφόνης, όπως παραστατικότερα απεικονίζονται από τότε και περίπου δύο χιλιάδες τριακόσια πενήντα χρόνια πριν, τόσο στους βασιλικούς τάφους των Αιγών όσο και στους παρόμοιους, αν όχι και εντυπωσιακότερους, του λόφου (τούμπας) της Αμφίπολης των αιωνίων, τότε και τώρα, Ελληνο-Μακεδόνων και της τότε και τώρα Μακεδονικής Ελλάδας, διεθνώς γνωστής ως «Ελληνο-Μακεδονική Αυτοκρατορία», μέχρι Ινδιών.

Και αφού από τα ζωντανά και υπαρκτά εδώ ευρήματα της όλης αρχαίας Μακεδονίας **επιβεβαιώνεται** η Μία και Ενιαία **Ελληνική Μυθολογία**, τότε κάθε λογικός και έντιμος άνθρωπος, οπτικο-νοητικά **λήπτης αυτών**, όχι μόνον κατέχει ήδη το καλύτερο και ισχυρότερο, αδάπανο και Ελληνο-Μακεδονικό «Ασφαλιστήριο» Γνώσεων και Πατριδογνωσίας για το «ὄλον Ἑλληνικόν, ἅμα τε καὶ τὸ Ἱστορικόν», αλλά καθίσταται και **ὄλβιος!**

«Ὁλβιος ὅστις τῆς Ἱστορίας ἔσχε μάθησιν» βοεί και κράζει από αιώνες και ως διαχρονικό «Ρόπτρον» ο τραγωδοποιός **Ευρυπίδης**, που έζησε και έγραψε κάποια από τα καλύτερα Έργα του εδώ, στην Μία και Αιώνια Μακεδονία της όλης Ελλάδας, όπου και ενταφιάσθηκε με **δόξες και τιμές** από όλους τους Μακεδόνες του τότε φιλόμουσου βασιλιά Αρχέλαου και που σήμερα την βεβηλώνουν και ατιμάζουν αμαθείς, ιδιοτελείς και, ανθρωπιστικώς, απόβλητοι.

Απόλυτο δίκαιο έχουν, όμως, όσοι δεν διδάχθηκαν και δεν γνωρίζουν ποιο και τι είναι «το ὄλον Ἑλληνικόν Ἱστορικόν» και γιατί από την άγνοια αυτή δεν αισθάνονται και δεν είναι ὄλβιοι, εξαφανισμένη από τα νεοελληνικά «ηθοπαιδευτικά αρμέγματα» λέξη, με την καλύτερη για τον κάθε άνθρωπο έννοια, που σημαίνει -προσέξτε εδώ παρακαλώ και ιδιαίτερα οι νέοι- **πλούσιος, ευτυχής, μακάριος!**

Πώς και γιατί, λοιπόν, ήταν ὄλβιοι οι τότε «γνώστες της Ιστορίας» και δεν είναι τώρα; Τι συνέβη και τι άλλαξε ριζικά και προς το χειρίστο κακό της δυστυχίας;

Στο πολύ καυτό και φλέγον ερώτημα αυτό η απάντηση είναι νοητική και εξαρτάται μόνον από τον κάθε **σκεπτόμενο με δικό του Νου και Αισθήσεις του.**

Οι νοητικές λειτουργίες και αισθήσεις αυτές, που φαίνονται κάπως «ακαταλαβίστικες» για τον κοινό Νου, είναι το «Ρόπτρον» (εξωτερικό κουδούνι) για τον **εσωτερικό κόσμο** του κάθε ατόμου χωριστά και το ατομικό «κουδούνισμα» μπορεί να γίνει αυτόματα αισθητό και κατανοητό, **τώρα και για πρώτη φορά από αιώνες, αλλά αιωνίως πλέον**, -προσέξτε ιδιαίτερα και εδώ παρακαλώ- από τα πολλά και αμέτρητα, πολύτιμα και πολυδιδασκτικά για την ζωή και τον ανθρώπινο Νου, εκτιθέμενα ως νοητικά «κουδούνια» στο Μουσείο των Αιγών... **«καρφιά»!**

Πολλά κεδνά, πάρα πολλά, λίαν και μάλα άρα Μακεδνά «καρφιά», χιλιάδων ετών εδώ, στην όλη μεγάλη έκταση των αρχαίων Αιγών, γνωστών και άγνωστων μορφών, διαμετρημάτων, ποιοτήτων, καλλιτεχνικά, διακοσμητικά, μέχρι φροντίδας υγείας και ομορφιάς, όλα ευεργετικής χρήσεως για τον άνθρωπο και εμφανέστατα συγκροτημένων εννοιών τους, ώστε, αυτόματα και στον εσωτερικό κόσμο και αντίληψη του κάθε δέκτη του «κουδουνίσματός» τους, να ανατρέπεται η πλασμένη και ψευδής «Ιστορία».

Έκλεινε το Μουσείο την τελευταία στιγμή που τα είδα και «κόλλησα» εκεί με ανοιχτό το στόμα ως «ενεός και κεχηνώς», αν τα διδαχθήκατε αυτά ως «ξένες γλώσσες» στην Ελλάδα των «ξεκάρφωτων» και ως εξ αυτού μόνιμα αν-ὄλβιων.

Πρόλαβα και κατανόησα όμως ότι όλα και το καθένα χωριστά είναι γνωσιακά «Ρόπτρα» για τον κάθε σκεπτόμενο Νου και όχι απλά «καρφιά», ισχυούσης και της γνωστής μεταφορικής εννοίας τους,

αφού θα δείτε εδώ εκτιθέμενα μέχρι και αρχαία μεταλλικά «τσιμπιδάκια», χρυσόσκονη ομορφιάς προσώπου, άλλα καλλωπιστικά και απίστευτα μικροδοχεία σπάνιων τότε αρωμάτων, αλοιφών και άλλων «μυστηρίων», άγνωστων και περιέργων στην τωρινή μας εποχή.

Για τους λόγους αυτούς θα επισκεφθώ πολλές φορές τα πολυδιδασκτικά «καρφιά» για ατομικό μου ολβισμό, εκ των οποίων μεταξύ άλλων -συγκλονιστικά αποκαλυπτικών- είναι και το εξαιρετικά συμβολικό «Τουίτερ» (πουλάκι) στην παλάμη χεριού μαρμάρινου αγάλματος και ιδιαίτερα η μορφή του διεθνώς εμπορικού και από εδώ αντιγραμμένου «Αγιοβασίλη», που θα την δείτε χαμογελαστή και ολοζώντανη στον πυθμένα περίτεχνου ασημένιου κύπελου δια της μορφής του θεού **Διόνυσου** και θα κατανοήσετε πώς και γιατί έπιναν μικρή ποσότητα οινοπνεύματος και αισθάνονταν όλβιοι, με «σώας τας φρένας» και ευτυχή μακροήμερευση.

Έτσι και με καθρό Νου και Γνώση μπόρεσαν να μας αφήσουν όλα τα **πολυδιδασκτικά και χρήσιμα, που έρχονται τώρα απευθείας σε γνώση μας από τους ίδιους**, χωρίς να μπορούν να τα αλλοιώσουν και να μας τα πουλήσουν ως «ιδέες» τους οι κάθε είδους και εποχής εμποράκοι του αρχαιοελληνικού πνεύματος και ιδιαίτερα του Ελληνο-Μακεδονικού.

Από τούτο το δωρεάν «Ασφαλιστήριο» νέων και αδιάψευστων - διά του κοινού Νου - Γνώσεων θα κατανοήσετε την παμμέγιστη αξία που είχαν τα αρχαιοελληνικά **συμπόσια** καταναλώσεως, λίγου και νερωμένου, **οινοπνεύματος** προς απόκτηση πολυγλωσσικού **Πνεύματος**, με πραγματικά συνταρακτική αποκάλυψη του λόγου και της αιτίας ανεγέρσεως από τους Μακεδόνες και στην πρώτη Πρωτεύουσά τους, Αιγές, του μεγαλύτερου κτιρίου του τότε Ελληνισμού και «Βασίλειον Ανάκτορον».

Με το μεγαλύτερο εσωτερικό και ανοιχτό περιστύλιο πολλών χρήσεων, αλλά κυρίως συμποσίων, συνελεύσεων και **Δημοσίων Αποφάσεων**.

Εδώ στις Αιγές και μόνον εδώ, στα εσωτερικά μεγάλα μαρμάρινα περιστύλια και στον απέραντο ανοιχτό εσωτερικό χώρο αυτών, δεν υπήρχαν λατρευόμενοι θεοί και μυστήρια, με μνημένους και αμήτους.

Ήταν δημόσιος χώρος των Πολιτών-«Εταίρων», όπως τους έλεγαν, κάτι ασύλληπτο και αδιανόητο στις μετέπειτα εποχές και μέχρι σήμερα, με τα τότε «Ανάκλιτρα» και σημερινές «έδρες, καθέδρες, προεδρεία και θεωρεία» δικά τους, με δικό τους Νου, Σκέψη, Κρίση και Απόφαση κατά το Πνεύμα τους, που το διευκόλυνε και το καθοδηγούσε ο «πάτος» του νερωμένου οινο-πνεύματος του καθενός και που δεν ήταν «άσπρος», επειδή στο βάθος του κάθε κύπελου -οπτικά ή νοερά- εμφανιζόταν η χαμογελαστή και ευδιάθετη μορφή του θεού Διόνυσου!

Κάπως έτσι αντιλήφθηκα τα τότε **πράγματα** και χωρίς να διεκδικώ το αλάθητο, αφού δεν ήμουν εκεί και δεν τα είδα (όπως το διαπράττουν αυτό όλοι οι αδιάντροποι, που όχι μόνον μας λένουν ότι ήταν εκεί πριν από χιλιάδες χρόνια και «είδαν» όσα περιγράφουν αλλά και τα «άκουσαν» ως αυτήκοοι!), θα προσπαθήσω να τα συσχετίσω με τα σημερινά άνοα και άπνευστα.

Αντί, λοιπόν, για το ακατανόητο και παραπλανητικό «άσπρο πάτο» (κενό και τίποτε δηλαδή), που λέγουμε σήμερα όταν κάτι πίνουμε, **εμφανιζόταν τότε** στον «πάτο» (οπτικά ή νοερά) η εύθυμη και χαμογελαστή μορφή **του θεού της χαράς και της διασκέδασης**, με όσα και ό,τι σημαίνουν αυτά για όσους έχουν Νου και Σκέπτονται οι ίδιοι και για τον εαυτό τους, χωρίς να περιμένουν να τους τα «εξηγήσουν» άλλοι και από αλλού, **«ειδικοί» στην λήψη και ποτέ στην δόση!**

«Εύοϊ, εύάν» και συνοπτικά τώρα «εβίβα», ήταν -κατά τα λεξικά- το τότε επιφώνημα που δήλωνε δια του «εὐ», όλα τα καλά, υγεία, χαρά και ευτυχία, χωρίς «αχ και βαχ»!

Αυτά τα ουσιώδη, **τρόπου και αντιλήψεως ζωής**, άλλαξαν ριζικά από τότε και μέχρι σήμερα. Ο Νους και η Σκέψη του κάθε ατόμου χωριστά εμποδίζονται με «άσπρους και κενούς πάτους», που επιβάλλουν οι κάθε είδους και μορφής «άπατοι ύπατοι» από την καταραμένη και θηριώδη, για μας τους Έλληνες, Ρωμαϊκή εποχή.

Νους, λοιπόν, είναι και «κουδούνι», για τον καθένα μας χωριστά, τα «καρφιά» των Αιγών, ακριβώς επειδή **«ο Νους είναι το Όλον του παντός και των πάντων»**, όπως αναφέρεται στο σκοταδιστικά απαγορευμένο **«Κυμβάλειον»** που αποδίδεται στον Ερμή Τρισμέγιστο και όπως θα δούμε αμέσως από το επίσης άγνωστο και αδίδακτο «Ἡράκλειον Ἄμμα».

Τι είναι το «Ἡράκλειον Ἄμμα»

Η διπλανή φωτογραφία περίτεχνου χρυσαφένιου **κόμβου** δίνει μία πρώτη έννοια του πανάρχαιου συμβόλου αυτού, που χρησιμοποιείται και σήμερα ευρύτατα στις διακοσμητικές τέχνες, ειδικά χρυσαφικών, αλλά και στην καθημερινότητα ασφαλών και χρήσιμων δεσιμάτων με κόμβους σχοινιών, ταινιών, περιτυλιγμάτων, μέχρι και πετονιών ψαρέματος, χωρίς να είναι γνωστό και διδαγμένο ότι και αυτό είναι αρχαιοελληνικό «Ἡράκλειον Ἄμμα», που εμφανίζεται στις παραστάσεις του μυθικού Ηρακλή, τον οποίο οι Μακεδόνες τιμούσαν και λάτρευαν ως Γενάρχη τους, πράξη και αντίληψη που παραμένει βαθύτατα θαμμένη υπό των «άπατων υπάτων» ως πολύ βλαπτική για τα αιώνια «αρμέγματά» τους στην πάντα πολυγαλακτοφόρα Μακεδονία.

Από το ρήμα «ἄπτω» (=συνάπτω, συνδέω, δένω και παρόμοια) προέρχεται η αρχαιοελληνική λέξη «ἄμμα» με δύο «μ», διαχωριζόμενη από την ομόηχη της λέξη «ἄμα» με ένα «μ», που ήδη την προανέφερα.

Ο περίτεχνος και ακατάλυτος κόμβος αυτός συμβολίζει δεσμό και δέσιμο ανθρώπου με άνθρωπο ήθους, αρετής και εντιμότητας, «χαρίεντος», όπως τον αποκαλεί εύστοχα ο φιλόσοφος Μένανδρος: «αν Ἄνθρωπος είναι» (ποιος-που;).

Ήταν όμως και ισχυρότατο σύμβολο, όπως ο ίδιος ο Ηρακλής, **κατά του κακού!**

Με δεδομένο ότι η καλή ψυχολογία και η πίστη στον κάθε άνθρωπο είναι ύψιστα αγαθά για την καλή ζωή και υγεία του, είναι εύκολο να καταλάβουμε ποιοι, τότε και γιατί **έθασαν και κατέργησαν το Πανελλαδικό Ιερό σύμβολο αυτό.**

Δείτε τώρα και άλλα συνταρακτικά, από αιώνες θαμμένα, που έρχονται από τις Αιγές στο φως και στην «φόρα», ορθά γραμματικώς «φώρα», όπως η «επ' αυτοφώρω» σύλληψη δραστών και ποικίλων κακοποιών (πλην εκείνων - των πολλών - που ποτέ δεν συλλαμβάνουν τους εαυτούς τους).

Ο ίδιος κόμβος εμφανίζεται από αιώνες σε επιτύμβιες μαρμάρινες αφιερώσεις και συμβολίζει την σύνδεση ζωής και θανάτου για την αιωνιότητα, όπως επίσης και την φυσική ανθρώπινη ισορροπία και αρμονία στον Νου και στην Πράξη κάθε ατόμου χωριστά και κατά τον εσωτερικό ψυχικό του κόσμο.

Το παγκόσμιο μεγαλείο του πνεύματος της χιλιάδων ετών Ελληνικής Γλώσσας αποδεικνύεται από την λέξη «άνθρωπος», που παράγεται από το «άνω θρώσκω», δηλαδή «βλέπω επάνω», όρθιος και με ισορροπία και αρμονία στα δύο πόδια, και όχι κάτω ούτε «χάμω» σκυμμένος στα τέσσερα πόδια, όπως τα τετράποδα.

Και μεταξύ των αιγοπροβάτων υπάρχει σχετική διαφοροποίηση, με σκυμμένο το κεφάλι προς τα κάτω των προβάτων και προς τα επάνω των αιγών και αίγαγρων.

Από το ίδιο αρχικό **«Αιγ», αποκλειστικό των Ελλήνων**, ονομάσθηκαν όχι μόνον οι Αιγές, το Αιγαίο, οι Αιγιαλοί και οι Αίγειροι (λεύκες), αλλά και το Αιγίνιο, η Αίγινα, το Αίγιο, το Αιγάλεω, μέχρι και η Αίγυπτος («υππίως του Αιγαίου»)!

Όλα αυτά, μαζί με κάποιες άλλες δεκάδες λέξεων και ονομάτων (προσώπων, πραγμάτων και εννοιών), είναι δεμένα μεταξύ τους με το αδίδακτο και αποκρυβόμενο «Ἡράκλειον Ἄμμα» τής -για κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο Νου-αιωνίως και παγκοσμίως διαλάμπουσας Ελληνικής Ιστορίας και Ελληνικής Γλώσσας.

Δεν τα γνωρίζουν και δεν τα δέχονται εκείνοι που «θρώσκουν κάτω»!

Αυτήν την διαφορά του ανθρώπου από τα τετράποδα οι Μακεδόνες την έκαναν έμπρακτα «Ἡράκλειον Ἄμμα» και με αυτό **συνέδεσαν τον άνθρωπο με τον άνθρωπο**, διαχωρίζοντάς τον από τον ανώτερο και ισχυρότερο θεό, αλλά και από τα κατώτερα στον Νου άλλα όντα, με ημίθεο και **συνδεδετικό κρίκο** τον Γενάρχη-Πατριάρχη τους Ηρακλή, σύμφωνα με αρχαία επιγραφή που βρέθηκε στο **ανατολικό** τμήμα των Ανακτόρων των Αιγών και την αφιέρωση **«Ἡρακλεῖ Πατρῶω»!**

Ως «ΠΑΤΡΩΙΩΙ» είναι επακριβώς χαραγμένη, πριν από δύο χιλιάδες τριακόσια εξήντα (2360) τουλάχιστον χρόνια από σήμερα (2024), σε άπταιστη **αρχαιοελληνική γλώσσα**, δια **δοτικής**

πτώσεως και **υπογεγραμμένης** δεξιά, δηλαδή με το γράμμα «γιώτα» δίπλα στα κεφαλαία γράμματα «ωμέγα», **εδώ στις Αιγές και στην Μητρόπολη της Μίας και Μόνης στον κόσμο Μακεδονίας των πανάρχαιων και από το Πνεύμα των Μουσών τους διδαγμένων Ελλήνων.**

Και την επιγραφή αυτή αποκλείεται να την χάραξε εδώ κανένας απολύτως ξένος, εισβολέας και διερχόμενος, κάθε εποχής και καταστάσεως. Ούτε και αυτός ο πλάνος Δημοσθένης, που έκανε «τουρισμό και τρυφή ζωή» στην αυλή του βασιλιά Φιλίππου Β΄ εδώ, στην Μακεδονία, παραπλανώντας όχι μόνον τους τότε Αθηναίους αλλά και όλους τους άλλους «ανύποπτους» του κόσμου, επειδή «βόλευε», από τότε και μέχρι σήμερα, να είναι...παραπλανημένοι!

Έμπρακτο Αντι-Άμμα, δηλαδή!

Πόσο άραγε ευτελής και δύστιχος, ανήθικος και διεφθαρμένος ή αμαθής και βάρβαρος μπορεί να είναι σήμερα ο κάθε δράστης και συναυτουργός επί όσων ανομημάτων και εγκλημάτων διαπράχθηκαν και συνεχίζονται ένοχα απαθώς, άρα συναυτουργηματικώς, σε βάρος εκείνης της ιστορικής Μητρόπολης και πρώτης Πρωτεύουσας της Μίας και Μόνης Μακεδονίας των Αιώνων και των Χιλιετιών;

Και πόσο απαθείς μπορούμε να παραμένουμε εμείς, οι δικαιούχοι και αποδέκτες του Μηνύματος-«Ρόπτρου» εκείνης της αδιάψευστης και χιλιάδων ετών αρχαιοελληνικότατης μαρμάρινης επιγραφής και **αιώνιου συνδετικού «κρίκου»** των Μακεδόνων «ΗΡΑΚΛΕΙ ΠΑΤΡΩΙΩΙ», στα **αναστηλούμενα και αναβιούμενα** Ανάκτορα των Αιγών, όπου αποκαθίσταται έμπρακτα η αληθής και ορατή πλέον δια γυμνού οφθαλμού **Ιστορία του όλου** (και όχι μερικού και ιδίως «διοκτησιακού») **Ελληνικού Έθνους;**

Με τα ερωτήματα αυτά, που αφορούν τον καθένα χωριστά, κλείνω εδώ τα ήδη μακρά, πλην όμως ενδεικτικά, νέα Γνωσιακά Ελληνο-Μακεδονικά, με την αποζημιωτική -λόγω «Ασφαλιστηρίου»- προσθήκη δύο τερπνών και ωφέλιμων επισημάνσεων, που αποδεικνύουν την μετάπτωση του ανθρώπου από «άνω θρώσκοντα» σε κάτω και αντιθέτως.

Η πρώτη επισήμανση αφορά τα νοτιο-ανατολικά γεωγραφικά όρια, πέραν του Αλιάκμονα ποταμού και προς τα Πιέρια όρη, των αρχαίων Αιγών, που είναι ένας παραπτόταμος διερχόμενος από την δυτική άκρη του σημερινού οικισμού Μελίκη, Δήμου Αλεξάνδρειας Ημαθίας, με το πολυπνευματικότατο όνομα **Άσκορδον!**

Και μη βιασθείτε να το συσχετίσετε με κανένα ... σκόρδο!

Την λέξη και ονομασία αυτή την άκουσα για πρώτη φορά κατά την πρόσφατη επίσκεψή μου στις τώρα Αιγές και υπό το βάρος των άλλων εντυπώσεων δεν την κατανόησα εκεί, αλλά μόνον στην επιστροφή με χρήση λεξικού και οδηγό μου **το στερητικό άλφα** της πάνσοφης αρχαιοελληνικής γλώσσας, που, αν την κατέχεις, μπορείς να φωτίζεσαι διανοητικά σε κάθε βήμα της ζωής σου.

Το αρχαιοελληνικό ρήμα, λοιπόν, εδώ είναι το **σκορδινάομαι-ῶμαι**, που σημαίνει «εκτείνω τα μέλη μου, τεντώνομαι, τανύομαι», όπως το κάνουμε μετά τον ύπνο και με χασμουρητό.

Αν όμως παύσουμε να «κοιμόμαστε όρθιοι», να χασμουριόμαστε και μετά να «κορδωνόμαστε», όπως οι γαλοπούλες, θα κατανοήσουμε ότι εδώ οι αρχαίοι Μακεδόνες και **μόνον αυτοί** είχαν την γνώση και ευφυΐα εφευρέσεως και αποκλειστικής χρήσεως της πολυπνευματικής λέξεως **Άσκορδον** (ουδέτερο) για να προσδιορίσουν επακριβώς τα γεωγραφικά όρια μεταξύ των Αιγών και των άλλων γειτονικών αρχαίων και περίλαμπρων Μακεδονικών πόλεων, όπως η παραλιακή Πύδνα και το υψηλότερο Δίον των τότε θεών, των ιερών και Πιερίων Πεδίων των Μουσών.

Σήμερα ο αρχαίος παραπτόταμος Άσκορδον λέγεται και γράφεται ως...**Κρασποούλι!** Και δηλαδή «τρία πουλάκια κάθονταν», ιστορικο-γνωστικώς!

Αποδεικνύεται, συνεπώς, πώς και γιατί ήταν **όλβιοι** οι αρχαίοι Μακεδόνες και πώς και γιατί εμείς σήμερα χασμουριόμαστε και...σκορδινίζουμε!

Το «άκρον άωτον» (χωρίς αυτιά, άρα «κουφό») είναι ότι δεν το...γνωρίζουμε!

Η δεύτερη επισήμανσή μου αφορά το **Διάδημα των Διαδημάτων**, που εκτίθεται και διαλάμπει παγκοσμίως εδώ από τις Αιγές της Μακεδονίας.

Αντίστοιχης Τέχνης, Πνεύματος και Αξίας με τα τότε δεδομένα, έστω και κατά προσέγγιση, αποκλείεται να έστεψε κεφαλή οποιοδήποτε εστεμμένου όλων των εποχών επί γης.

Το αδίκη η φωτογραφία που παραθέτω, παράλληλα με αυτήν των αναστηλούμενων Ανακτόρων των Αιγών. Μόνον η επιτόπια μελέτη των θαυμαστών λεπτομερειών και μηνυμάτων του περὶ Ζωής

και Αιώνιας Ανοίξεως, άρα Γονιμότητας και Διαιωνίσεως που εκπέμπει, μαζί με όλα τα άλλα επιβλητικά Δημιουργήματα, μπορεί να φωτίσει και να διδάξει εκείνο που όλοι οι ξένοι, ζηλόφθονες, προπαγανδιστές και αιώνιοι άρπαγες, αποκρύβουν και υστερόβουλα αποσιωπούν.

Και αυτό είναι ο αμύθητος **Πλούτος, όχι μόνον χρυσού και αργύρου, αλλά και των εκθεμάτων ανεκτίμητης Πνευματικής Αξίας των Αιγών της Αιώνιας Μίας Μακεδονίας**, που συνεχώς θα αυξάνονται και **από μόνα τους** θα επανακατακτούν τις ελεύθερες συνειδήσεις των λαών της γης.

Η Μητρόπολη των Αιγών (και καμίας εμβόλιμης «Βεργίνας» του νέου οικισμού Προσφύγων του δύστυχου έτους 1922) άνοιξε και πάλι τις Πύλες της **δια του επίσημου Ελληνικού Κράτους** και της Ε.Ε., άρα έχουμε **Παγκόσμιο Ιστορικό Γεγονός** που θα συνειδητοποιηθεί σταδιακά από τον αναδεικνυόμενο Πλούτο και το Πνεύμα των αρχαίων και τρισένδοξων Ελληνο-Μακεδόνων.

Το «ποτάμι» τρέχει και το Άσκορδον της Μίας και Αιώνιας Μακεδονίας **ροποτεί και κράζει** για την αφύπνιση των ακόμη...σκορδινιζομένων!

Τέλος, είναι πολύ καλύτερο να μπορείς να κράζεις παρά να σε κράζουν, ειδικά όταν το «Ρόππρω» σου είναι «**Ηράκλειο**» και προστατεύει τον τόπο και τον χώρο σου.